

niuansowanym kolorytem i światłocieniem, a także głęboką charakterystyką psychologiczną uduchowionej twarzy Madonny oraz dziecka. Gdy pieśczośliwie tuli się ono do matki, jej oczy, duże i ciemne, są smutno zapatrzone przed siebie, co podkreśla wewnętrzny tragizm obu postaci i ich zestawienia. Ob. też Ikona.

Lit.: O. Wulff, A. Alpatoff, Denkmäler der Ikonenmalerei, Hellerau bei Dresden 1925; A. Анисимов, Владимирская икона Божией Матери, Прага 1928; tenże, Домонгольский период древнерусской живописи, Вop. Рест., t. 2, 1928; Н. Кондаков, Русская икона, Прага, t. 1—3, 1928—1931; В. Лазарев, История византийской живописи, М.—Л. 1947; В. И. Антонова, К вопросу о первоначальной композиции иконы Владимирской Богоматери, Виз. Врем., 18, 1961, s. 198—205; pozostała literatura pod hasłem Ikona. [Wojślaw Molè]

Ikona Matki Boskiej Włodzimierskiej, przedstawiająca ikonograficzny typ Umilenija (Eleusa), Matkę Boską z tulącym się pieśczośliwie Dzieciątkiem, przywieziona z Konstantynopola, gdzie też powstała w pierwszej połowie XII w., do Wyszgorodu pod Kijowem, skąd ks. Andrzej Bogolubski (ob.) w r. 1155 zabrał ją do Włodzimierza nad Kłazmą; tam została do r. 1395, kiedy przywieziono ją do Moskwy. Z pierwotnego malowidła zachowały się tylko twarze matki i dziecka, wystarczy to jednak, by móc obraz ten zaliczyć do najcenniejszych zabytków deskowego malarstwa biz. oraz poznać jeden z wybitnych wzorów bizantyńskich wczesnorus. malarstwa ikon. To dzieło knstpol. kierunku malarsko-iluzjonistycznego pierwszej połowy XII w. odznacza się niezmiernie delikatnym modelunkiem barwnym,